Ένας χρόνος χωρίς τον Θεόφιλο

Ένα ξεχωριστό βράδυ για τον θεόφιλο μαζί με πολλά βράδια μνήμης θα είναι πάντα ζωντανός και αλησμόνητος από όλους-ες μας

21:00 Προβολή ταινίας ” Ο βασιλιάς της κόλασης”

23:00 Rock Bar

Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης

Διαδικτυακή συζήτηση για την εισβολή στην Ουκρανία

Το πολιτικό περιοδικό **Βαβυλωνία** συζητά για τη ρωσική εισβολή και τον πόλεμο στην Ουκρανία και τις ευρύτερες συνέπειες του.

Ομιλητές:
Γιώργος Λιερός – συγγραφέας
Δημήτρης Σταματόπουλος – Πανεπιστήμιο Μακεδονίας
Γρηγόρης Τσιλιμαντός – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
Νίκος Χαραλαμπόπουλος
Παρέμβαση: Σωτήρης Ρούσσος – Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου
Συντονισμός: Βασίλης Γεωργάκης – Βαβυλωνία
Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί διαδικτυακά. Για την παρακολούθηση της εκδήλωσης πατήστε **ΕΔΩ**

Beyond the touchline there’s nothing: Η έκθεση Fan. Tastic Females

“Beyond the touchline there’s nothing” έλεγε ο Ντεριντά, εννοώντας πως το ποδόσφαιρο συμπυκνώνει όλες τις διεργασίες, τις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις και τις αμφισημίες των κοινωνιών. Στην πρόσφατη πορεία του λαοφιλούς αυτού αθλήματος μπορεί να δει κανείς τις διάφορες αντανακλάσεις του σύγχρονου Καπιταλισμού, με σημαντικές στάσεις, όπως π.χ. την εισαγωγή των τηλεοπτικών μέσων, τη φιλελευθεροποίηση μετά το νόμο Μποσμάν, το άνοιγμα σε νέες υπερεθνικές αγορές όπως η Κίνα, το Κατάρ κ.ά. Ενσωματώθηκαν, επίσης, καπιταλιστικές λογικές και πρακτικές, όπως η παραγωγικότητα και η μέγιστη αποδοτικότητα.

Ταυτόχρονα, όμως, το ποδόσφαιρο αποτελεί τόπο συμβολικής αντίστασης για διάφορα ζητήματα, με πλείστα παραδείγματα τόσο εντός όσο και εκτός γραμμών.

Σ' ένα χώρο όπου η εμφατική προβολή του υπερ-αρσενικού προτύπου και η διαρκής αγωνία επιβεβαίωσης της αρρενωπότητας είναι εκ των ων ουκ άνευ καταλαβαίνει κανείς πως είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί χώρος για τη γυναικεία εκπροσώπηση. Παρόλα αυτά η παρουσία των γυναικών στο οργανωμένο οπαδικό κίνημα έχει αναβαθμιστεί πολύ τα τελευταία χρόνια, κυρίως στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, με μεγάλη παρουσία γυναικών σε πολύ φημισμένα ultrasgroup, αλλά και με τη δημιουργία νέων, αποκλειστικά γυναικείων. Μιλήσαμε λοιπόν με την Antje Grabenhorst οργανωμένη οπαδό της Werder Βρέμης, μέλος των *Football Supporters* Europe και συντονίστρια της έκθεσης Fan. Tastic Females.Η έκθεση φιλοξενεί μια σειρά από μίνι ντοκιμαντέρ με περισσότερες από 70 γυναίκες οπαδούς από περισσότερες από 20 διαφορετικές χώρες να διηγούνται την ιστορία τους, τη σχέση τους με το ποδόσφαιρο, αλλά και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στα πέταλα. Η έκθεση περιοδεύει σε γήπεδα και αίθουσες συνεδριάσεων, κυρίως στη Γερμανία, ενώ η πρόσβαση σ' αυτές τις ιστορίες γίνεται με τη σάρωση κωδικών QR. Σκοπός της έκθεσης είναι η ορατότητα της γυναικείας παρουσίας σε ένα από τα πιο ανδροκρατούμενα περιβάλλοντα της σύγχρονης κοινωνίας. Ο αφηγητής μιας ποδοσφαιρικής ιστορίας ή μιας ιστορίας οπαδικής τρέλας για μια είναι πάντοτε άντρας. Όχι όμως σ' αυτή την περίπτωση όπου βλέπουμε να ξεδιπλώνεται ένα μωσαϊκό γυναικών από τη 15χρονη Dana, οργανωμένη οπαδό της Fortuna Düsseldorf μέχρι την 79χρονη Maria που παρακολουθεί τουλάχιστον 3 ποδοσφαιρικά παιχνίδια της Arsenaltην εβδομάδα από την ανδρική ομάδα, το γυναικείο τμήμα, αλλά και τις ομάδες υποδομών .Οι ιστορίες αφορούν απλές γυναίκες οπαδούς, άλλες που κατέχουν κάποια κομβική θέση στο σύλλογο, γυναίκες που είναι ηγετικές μορφές των ultrasgrouptων ομάδων τους ή εκπρόσωποι οπαδικών πρωτοβουλιών και δικτυώσεων.

Β: Καλησπέρα Antje, θα θέλαμε για αρχή να μας σκιαγραφήσεις

την ταυτότητα του εγχειρήματος *σας;* Πες μας λίγα λόγια για την πρωτοβουλία *Football Supporters* Europe και τους στόχους της;

Α:Η έκθεση *Fan.Tastic Females* περιλαμβάνει πάνω από 78 σύντομες συνεντεύξεις γυναικών από 21 χώρες, κυρίως ευρωπαϊκές. Επιπλέον, υπάρχει και το «Her.Story» μέρος, όπως το ονομάζουμε, δηλαδή ένας χάρτης της Ευρώπης με μια στατιστική επισκόπηση της συμμετοχής των γυναικών στο ποδόσφαιρο. Τέλος, υπάρχει ένα «Bullshit Bingo», όπου διάφορες γυναίκες απαντούν με ειρωνεία, εκνευρισμό ή και σε πολύ σοβαρό ύφος σε κλασικές ερωτήσεις όπως «γνωρίζετε τον κανόνα του οφσάιντ;» ή "μπορείτε να μου φέρετε μια μπύρα;".

Σκοπός είναι να γίνουν οι γυναίκες οπαδοί του ποδοσφαίρου ορατές και να τους επιτραπεί να πουν τις ιστορίες τους. Η πλειονότητα της ιστορίας τόσο του ποδοσφαίρου όσο και των φιλάθλων έχει μέχρι στιγμής ιδωθεί και γραφτεί από ανδρική σκοπιά. θέλαμε λοιπόν να διευρύνουμε αυτή την οπτική. Με την προσέγγισή μας δεν επιχειρούμε να αναδείξουμε πόσο διαφορετικά αντιλαμβάνονται οι γυναίκες το ποδόσφαιρο, αλλά πως κατά βάση έχουν παρόμοια κίνητρα, πάθος, επιθυμίες, αλλά και παρόμοια ζητήματα να αντιμετωπίσουν όπως ακριβώς οι άνδρες οπαδοί. Οι γυναίκες της έκθεσης εμφανίζουν πολλές διαφορές μεταξύ τους. Διαφορές μπορεί να εντοπίσει κάποιος στον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται, στο αν πρόκειται για τη γυναίκα που χτυπάει το τύμπανο ενός ultragroup ή την πρόεδρο του εποπτικού συμβουλίου του συλλόγου, αν είναι η ιδιοκτήτρια μιας ποδοσφαιρικής παμπ ή μια απλή φίλαθλος.

Η πρωτοβουλία*Football Supporters Europe (FSE)* και η πρώην διευθύνουσα σύμβουλός της Daniela Wurbs ήταν αυτοί που εισήγαγαν την ιδέα της έκθεσης το 2016. Από όταν λοιπόν η έκθεση πήρε σάρκα και οστά, διοργανώνεται υπό την ομπρέλα της *FSE*. Η *FSE*είναι μια ένωση φιλάθλων που βασίζεται στην ιδέα ότι το ποδόσφαιρο ως παγκόσμιο άθλημα διαμορφώνεται σε σημαντικό βαθμό από τη συμμετοχή και τη συμβολή των οπαδών. Ωστόσο, οι κοινωνικές αλλαγές και οι μετασχηματισμοί στο σύγχρονο ποδόσφαιρο, συμπεριλαμβανομένης της εμπορευματοποίησής του,

έχουν δημιουργήσει πολλές εντάσεις. Κατά κύριο λόγο μεταξύ των οπαδών από την μια πλευρά καιτων συλλόγων και των ποδοσφαιρικών θεσμών από την άλλη. Ωστόσο, μπορεί κανείς να παρατηρήσει πως όταν οι οπαδοί οργανώνονται και όταν η άποψή τους λαμβάνεται σοβαρά υπόψη από τους φορείς των συλλόγων και τους άλλους θεσμούς, υπάρχουν πολύ θετικά αποτελέσματα απόρροια αυτής ακριβώς της κοινωνικής συμμετοχής στο άθλημα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η *FSE* υπερασπίζεται τα συμφέροντα των οπαδών του ποδοσφαίρου και τους εκπροσωπεί σε διάφορα επίπεδα.

Β: Στην Ελλάδα δεν υπάρχει κάποιος φορέας συνεννόησης των οπαδών σε εθνικό επίπεδο. Κατά καιρούς έχουν γίνει διάφορα πειράματα, αλλά κανένα δεν άντεξε στο χρόνο γι' αυτό και η *FSE* στη μακρά λίστα με τις χώρες που συνεργάζεται δεν έχει κάποια σχετική παραπομπή. Θα ήθελα να προσπαθήσεις να μας εντάξεις στη δική σας κουλτούρα και να μας την περιγράψεις όσο πιο σύντομα μπορείς. Πως βλέπετε εσείς την ενασχόληση με οπαδικό κίνημα;Τι είναι τα «FanPolitics» και ποια η σημασία των διεκδικήσεων για το 51%;

Α:«FanPolitcs» σημαίνει ότι οι οπαδοί ή οι εκπρόσωποι των οπαδών, όπως η FSE, υπερασπίζονται τις ιδέες τους. Αγωνίζονται δηλαδή για να διατηρήσουν ζωντανή την οπαδική κουλτούρα, να διασφαλίσουν πως όλοι μπορούν να συμμετέχουν σε αυτήν και πάνω απ' όλα να συνειδητοποιήσουν ότι αποτελούν σημαντικό αντίβαρο στην εμπορευματοποίηση του ποδοσφαίρου. Είναι κομβικό οι ποδοσφαιρικοί σύλλογοι και ολόκληρο το σύστημα του ποδοσφαίρου να διατηρηθεί κοντά στη λαϊκή βάση του αθλήματος και να μην εξετάζουν απλώς το πώς θα το κάνουν ακόμη πιο ελκυστικό ή πως θα αποσπάσουν περισσότερα χρήματα από αυτό. Βασικά, ο καπιταλισμός είναι το πρόβλημα και πρέπει να τον επικρίνουμε συνολικά, αλλά έχει επίσης ένα νόημα να εργαστούμε στο εδώ και στο τώρα. Να διασφαλίσουμε ότι για παράδειγμα οι αγωνιστικές δεν θα κατακερματιστούν περαιτέρω εντός της εβδομάδας, ότι θα υπάρχουν ανώτατα όρια στους μισθούς των παιχτών, ότι θα μειωθεί ο αθέμιτος ανταγωνισμός και τα κεφάλαια θα

κατανέμονται πιο δίκαια και πως δεν θα είναι πλέον οι ίδιες ομάδες που κερδίζουν τα πρωταθλήματα ή τις διεθνείς διοργανώσεις κάθε χρόνο. Ο κανόνας του 50+1 είναι μεγάλης σημασίας για εμάς διότι εξασφαλίζει πως ένας σύλλογος ελέγχει κατά 51% τις αποφάσεις και τα δικαιώματά του και δεν παραχωρεί την πλειοψηφία των αποφάσεων σε επενδυτές και εταιρείες με αποτέλεσμα στο τέλος να ελέγχεται από αυτές.

(Societas, HeidenheimUltragirls)

Β: Από τα όλα αυτά τα μίνι ντοκιμαντέρ ποιες είναι οι ιστορίες που σου έμειναν πιο έντονα χαραγμένες στο μυαλό; Αν όλες αυτές οι μικρές παρουσιάσεις ήταν το υλικό μιας έρευνας, ποια θα ήταν τα συμπεράσματα σχετικά με την γυναικεία εκπροσώπηση στο οπαδικό κίνημα;

Α:Είναι πολύ δύσκολο να διαλέξω γιατί αυτές οι γυναίκες ήταν τόσο διαφορετικές μεταξύ τους. Το μόνο κοινό είναι πως όλες οι γυναίκες και τα κορίτσια που συναντήσαμε αγαπούν το ποδόσφαιρο και έλεγαν συνεχώς ότι το γήπεδο είναι το σπίτι τους. Δεν είδα καμία διαφορά από τους άνδρες σε αυτό το κομμάτι. Το πάθος

άλλωστε δεν γνωρίζει φύλο, αλλά δεν είναι λίγες οι γυναίκες που αναφέρθηκαν σε περιστατικά αποκλεισμού ή σεξισμού στην κερκίδα, νομίζω ότι οι άνδρες δεν θα βίωναν τη συμμετοχή τους με τον ίδιο τρόπο όπως οι γυναίκες. Ένα ακραίο παράδειγμα είναι ίσως το Ιράν, το οποίο εκείνη την εποχή που κάναμε τη συνέντευξη, αλλά και μέχρι σήμερα, δεν επιτρέπει σχεδόν καθόλου ή καθόλου στις γυναίκες φιλάθλους να εισέρχονται στα ποδοσφαιρικά γήπεδα, για ηθικούς και φονταμενταλιστικούς λόγους. Όταν κάναμε γυρίσματα στο Μάλμε της Σουηδίας, με την πρώτη ματιά το γυναικείοgroup φαινόταν εξαιρετικά σκληρό και cool, αλλά και σε αυτή την περίπτωση, σε μια αρκετά δημοκρατική χώρα με πολιτικές ισότητας, αποδείχθηκε ότι οι γυναίκες ίδρυσαν αυτό το group μόνο και μόνο επειδή οι υπερήλικες δεν τις αποδέχονταν. Καταλαβαίνεις πως ο αγώνας και το διακύβευμα είναι πραγματικό είτε αφορά στην περίπτωση του Ιράν είτε σε αυτή της Σουηδίας, αλλά βλέπεις ταυτόχρονα το πάθος και την αγάπη για το ποδόσφαιρο σε όλες αυτές τις γυναίκες. Η έκθεση μας έδειξε ότι υπάρχουν τόσες πολλές ιστορίες και άνθρωποι που διαφορετικά δεν θα είχαν τη δυνατότητα να ακουστούν και οι οποίοι τώρα έχουν την ορατότητα που τους αναλογεί, δικτυώνονται μεταξύ τους και υπερασπίζονται τη συμμετοχή τους στην κερκίδα.

(ΠρωτοβουλίαF_in – Women in Football)

Β: Πρόσφατα, ένας 19χρονος οπαδός έπεσε νεκρός μετά από μαχαίρωμα οπαδών αντίπαλης ομάδας. Οι συμβολισμοί και οι τελετουργίες της τοξικής αρρενωπότητας στο χώρο της κερκίδας είναι κάτι το συνηθισμένο. Ειδικά στην Ελλάδα τα συνθήματα ελάχιστες φορές μπόρεσαν να ξεφύγουν από μια συγκεκριμένη μανιέρα που αναπαράγεται το ίδιο μονότονα σε όλες τις κούρβες. Κατά κύριο λόγο αναφέρονται στη σεξουαλική υποταγή του «άλλου» ή στην προσπάθεια θέασης του αντιπάλου ως εκθηλυμένου, ως λιγότερο «αρρενωπού». Ποια είναι η γνώμη σου για τα παραπάνω; Πως πιστεύεις πως μπορεί να νιώσουν ασφαλείς οι θηλυκότητες εντός της κερκίδας και πόσο πιστεύεις πως μπορεί να βοηθήσει στην καταπολέμηση αυτής της κουλτούρας η οργανωμένη παρουσία των γυναικών στις κερκίδες;Επιπλέον, είδαμε σε κάποια από τα βίντεο σας οι γυναίκες να δημιουργούν ξεχωριστά γυναικείαgroupκαι σε άλλα να παρεμβαίνουν εντός των επίσημων ανδροκρατούμενων group. Ποια είναι η δική σου θέση σ' αυτή τη διαφορετική προσέγγιση;

Α:Αρχικά, δεν θα επέκρινα ποτέ την ίδρυση ενός αμιγώς γυναικείου group οπαδών εκ μέρους κάποιων γυναικών, που είτε

δεν τους επιτρέπεται να γίνουν μέλη ενός αντρικού group είτε επειδή αισθάνονται άβολα μέσα σ’ αυτό ή τέλος πάντων επειδή η οπαδική κουλτούρα σημαίνει κάτι διαφορετικό γι’ αυτές. Εγώ είμαι οργανωμένη σ’ ένα ultra group όπου συμμετέχουν από κοινού τόσο άντρες όσο και γυναίκες και αυτό είναι που βλέπω ως προοπτική. Να μην χρειάζεται δηλαδή να διαχωρίζονται οι γυναίκες, αλλά να είναι μέρος ενός μεγαλύτερου συνόλου. Και προσωπικά, για να καταρρίψω το βασικά επιχείρημα των ανδρών που κρατούν τις γυναίκες έξω από τα ultrasgroup, σχετικά με το κατά πόσο είναι σε θέση μια γυναίκα να υπερασπιστεί τον εαυτό της, εγώ κάνω πολεμικές τέχνες. Αλλά πέρα από αυτό, το ζητούμενο είναι να σκεφτώ τι είναι ένα ultragroup για μένα και πώς θέλω να υπάρξω μέσα σ’ αυτό. Η τοξική αρρενωπότητα είναι ένα μεγάλο πρόβλημα, αλλά θα ήθελα οιultras να εστιάσουν σε αυτό που είναι το ζητούμενο γι’ αυτούς: να υποστηρίζουν την ομάδα τους με πάθος. Φυσικά χρειάζονται και οι αξίες, αλλά είναι σχετικά απλό το να αποφασίσει κανείς ότι το να μαχαιρώνεις ανθρώπους ή να προσπαθείς να τους «προσβάλλεις» ως μουνιά, ομοφυλόφιλους ή γυναίκες δεν είναι μέρος αυτής της υποστήριξης. Ειδικά αν θεωρείς τον εαυτό σου αριστερό ή προοδευτικό. Τώρα, σχετικά με το αν η παρουσία των γυναικών θα περιόριζε τη βία στην οπαδική κουλτούρα. Είμαι της άποψης ότι η πολυμορφία είναι καλό, αλλά δεν νομίζω ότι έχει κάποιο ιδιαίτερο νόημα να υποστηρίξουμε ότι η παρουσία των γυναικών θα κάνει το ποδόσφαιρο λιγότερο βίαιο. Αυτό θα σήμαινε ότι όλα τα κορίτσια είναι πράα και όλοι οι άντρες είναι το αντίθετο; Αυτό που βλέπω εγώ είναι πως τα κορίτσια και τα αγόρια αναθρέφονται διαφορετικά με όλες αυτές τις ροζ και μπλε μαλακίες, αλλά θα ήθελα να το παραβλέψω αντί να το χρησιμοποιήσω ως επιχείρημα για να διαχωρίσω τις γυναίκες και τους άνδρες. Ως γυναίκα ή κορίτσι θέλω να μπορώ να είμαι δυνατή, να φωνάζω, να πίνω μπύρα και να διασκεδάζω στο γήπεδο. Όπως και οι άντρες πρέπει να μπορούν να είναι οπαδοί και ταυτόχρονα να είναι ντροπαλοί, χωρίς μυς και χωρίς να τους αρέσει η μπύρα.

Β: Με αφορμή τη συνέντευξή μας αναζήτησα υλικό για την παρουσία των γυναικών στο ελληνικό οπαδικό κίνημα. Πέρα από κάποιες αποσπασματικές προσωπικές ιστορίες, βρήκα μια ενδιαφέρουσα μεταπτυχιακή έρευνα που καταπιανόταν με οργανωμένες οπαδούς δύο μεγάλων ελληνικών συλλόγων. Στο ερώτημα σχετικά με το πως θα έβλεπαν την προοπτική ενός αμιγώς

γυναικείου συνδέσμου, οι περισσότερες είναι κάθετες πως κάτι τέτοιο θα ήταν αχρείαστο, ενώ μόνο μια θεωρεί πως θα ήταν μεν καλή ιδέα, αλλά πιθανότατα δεν θα άρεσε στους άνδρες οπότε καλύτερα να μην επιχειρηθεί. Επίσης, στο ερώτημα της ερευνήτριας για το αν μια φεμινιστική προοπτική ήταν ένας από τους παράγοντες που τις οδήγησαν στο να έχουν ενεργή ενασχόληση με τα οπαδικά ζητήματα, απάντησαν ομόφωνα πως ο φεμινισμός δεν έχει καμία σχέση (κάποιες τον αποκήρυξαν μάλιστα) και πως για τους οπαδούς σημασία έχει μόνο η πίστη στο σύλλογο. Έχοντας στο μυαλό τα παραπάνω, θα ήθελα να μου πεις τη γνώμη σου για την ενεργό συμμετοχή στα οπαδικά δρώμενα ως μια έκφραση φεμινισμού.

Α:Όσα περιγράφεις επιβεβαιώνουν την άποψή μου. Δεν θεωρώ πως οι γυναίκες λειτουργούν αυτόματα με βάση μια φεμινιστική ατζέντα, αλλά αγαπούν το ποδόσφαιρο, τόσο απλά. Αντιθέτως, δεν είναι λίγες οι φορές που μπορεί να αναπαράγουν και να κανονικοποιούν την "γραμματική της αρρενωπότητας" ή την τοξική αρρενωπότητα που λειτουργεί σαν πολιτισμική γραμματική –αντί δηλαδή να μιλάμε, ενεργούμε κατ' αυτόν τον τρόπο- όπως διαπίστωσε μια Γερμανίδα ερευνήτρια που καταπιάνεται με εκφάνσεις της αρρενωπότητας στο χώρο του ποδοσφαίρου. Προσωπικά, είμαι φεμινίστρια και για μένα οι γυναικείες πρωτοβουλίες και συμμαχίες έχουν κάτι το φεμινιστικό και είναι πολύ σημαντικές στο χώρο του ποδοσφαίρου. Είναι σημαντικό να μην αποκλείουμε τις άλλες γυναίκες και να αποφεύγουμε να διατηρούμε ένα ξεχωριστό στάτους (ως οργανωμένες και φεμινίστριες), αλλά να στηρίζουμε η μία την άλλη και να λειτουργούμε σαν αδελφές μεταξύ μας. Στην οπαδικό κίνημα που συμμετέχω εγώ(Γερμανικό) υπάρχουν πανό για την 8ηΜάρτη και μου δημιουργεί μεγάλη ικανοποίηση που υπάρχουν γυναίκες σε κάθε οπαδικό group, αλλά και που πολλοί άνθρωποι είναι πλέον ενήμεροι για τα ζητήματα σεξισμού ή σεξουαλικής βίας. Επίσης, υπάρχει από το 2004 ένα γυναικείο οπαδικό δίκτυο που συχνά παίρνει θέση για διάφορα θέματα όπως: το γυναικείο ποδόσφαιρο, περιστατικά σεξισμού, αλλά και πιο γενικού ενδιαφέροντος ζητήματα που σχετίζονται με το άθλημα. Έχουμε ένα αυτοκόλλητο

που βασίζεται στο σεξιστικό στίχο ενός τραγουδιού με τίτλο “Football, Fucking, Alcohol”, το οποίο αναφέρετε σε μια πολύ macho κουλτούρα και προτιμήσαμε να το αλλάξουμε σε “Football, Fucking, Feminism”. Πιστεύω λοιπόν πως ο φεμινισμός και το ποδόσφαιρο μπορούν να ταιριάξουν πολύ καλά μεταξύ τους. Φαντάζομαι πως η πρόοδος και οι κατακτήσεις των τελευταίων δεκαετιών σε φεμινιστικό επίπεδο έχουν συμβάλει αρκετά στο να καταλάβουν οι γυναίκες περισσότερο έδαφος στο χώρο του ποδοσφαίρου. Εύχομαι πως κάτι τέτοιο θα συνεχιστεί -αλλά δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί χωρίς οι άνδρες να είναι σε θέση να μοιραστούν τα προνόμιά τους και να γίνουν επίσης φεμινιστές.

Νίκη του φεμινιστικού κινήματος στην Κολομβία

της Μαριλένας Ευσταθιάδη

Η 21η Φεβρουαρίου καθιερώνεται ως μια ιστορική μέρα για τους αγώνες των γυναικών στην Κολομβία και παγκοσμίως. Πριν από

ενάμιση χρόνο, το κίνημα *Causa Justa por el aborto* πήρε την πρωτοβουλία να αιτηθεί ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Κολομβίας την αποποινικοποίηση των αμβλώσεων. Σε όλη την ιστορία της χώρας η διακοπή της κύησης θεωρείτο έγκλημα. Μέχρι το 2006 τιμωρούταν με ποινή φυλάκισης. Το Μάιο του 2006 έγινε το πρώτο νομοθετικό βήμα προς την αποποινικοποίηση της πράξης, επιτρέποντας την έκτρωση σε τρεις περιπτώσεις: 1. Όταν η εγκυμοσύνη είναι αποτέλεσμα καταγγελμένης σεξουαλικής κακοποίησης, 2. Όταν θέτει σε κίνδυνο την υγεία της μητέρας, 3. Όταν το έμβρυο έχει κάποια δυσμορφία ασύμβατη με τη ζωή. Ωστόσο, ήταν πολλές οι περιπτώσεις στις οποίες ο νόμος αυτός δεν εφαρμοζόταν. Πολλοί γιατροί αρνούνταν να προχωρήσουν στην επέμβαση προτάσσοντας «συνειδησιακά κωλύματα». Παρόλο που στα επόμενα χρόνια φάνηκε να παίρνονται κάποιες νομοθετικές πρωτοβουλίες επί του ζητήματος, στην πράξη υπήρχαν τόσα κενά στο νόμο, τα οποία χρησιμοποιούνταν ως δικαιολογία για τη στέρηση αυτού του δικαιώματος, ακόμα και στις γυναίκες που πληρούσαν κάποια εκ των τριών προϋποθέσεων.

Με το αίτημα της Causa Justa άνοιξε μια διαδικασία το Συνταγματικό Δικαστήριο (Corte Constitucional de Bogotá) που κράτησε περισσότερες από 500 μέρες. Την 21η Φεβρουαρίου αποφασίστηκε, με 5 ψήφους υπέρ και 4 κατά, η αποποινικοποίηση της έκτρωσης μέχρι τους 6 μήνες κύησης. Η Κυβέρνηση του Ιβάν Ντούκε τέθηκε εξαρχής κατά της αποποινικοποίησης και ζήτησε, μέσω του Υπουργείου Υγείας, να μείνουν τα πράγματα ως έχουν. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης αναφέρθηκε στο «δικαίωμα ζωής του αγέννητου». Από τότε που ξεκίνησε η διαδικασία, δε σταμάτησαν να καλούνται συγκεντρώσεις έξω από το δικαστήριο. Πράσινα μαντήλια, συνθήματα και μουσικές κατέκλυζαν το δρόμο. Οι φωνές των γυναικών και όλων των φεμινιστών ενώθηκαν μέχρι που δικαιώθηκαν, καταφέρνοντας μια από τις ευνοϊκότερες ρυθμίσεις επί του ζητήματος σε όλη την Ήπειρο. Από εδώ και μπρος, η μητρότητα γίνεται επιλογή στην Κολομβία και χιλιάδες ζωές προστατεύονται από τον κίνδυνο των παράνομων αμβλώσεων.

Ρουβά, απλά σκάσε. Ο φόβος άλλαξε πλευρά οριστικά.

του Νώντα Σκυφτούλη

Ήρθε ο καιρός και ο Ρουβάς να ξεχρεώσει τα γραμμάτια της ασημαντότητας του κόσμου που ανήκει. Πλαισιωμένος από τις διεφθαρμένες ελίτ, που τον ρολάρουν στα αβαθή και βρώμικα νερά μιας ατέρμονης καταναλωτικής αποκτήνωσης. Ενός κόσμου τυλιγμένου σε διαφανή σελοφάν με μοναδική αξία το περιτύλιγμα.

Αυτός, ο Λιγνάδης και ο Μπαμπινιώτης και άλλοι παρόμοιοι αυτού του είδους είναι οι homo universalis! Για την ντόπια δεξιά, για το ντόπιο καθεστώς, για τους ντόπιους δημάρχους, για το ντόπιο σύστημα δούναι και λαβείν. Και αυτό είναι το βασικό νήμα που τους συνδέει και σε εμάς φτάνει και περισσεύει αυτή η διαπίστωση για να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Ό,τι άλλο τους συνδέει ας το κρύψουν στα σκοτάδια της ιδιωτικής τους ψυχής.

Από την πρώτη στιγμή η αστυνομία, η προστάτιδα δύναμη αυτού του συρφετού με τις ενεργητικές παραλήψεις της, έκανε ό,τι μπορούσε μην τυχόν οι βιασμοί δεκάδων ντόπιων και μεταναστών του καλλιτεχνικού διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου αποκαλυφτούν, και να μείνουν μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Και τα κατάφεραν και ελπίζουν. Παραμονές της δίκης βγαίνουν οι μάρτυρες χαρακτήρα για τον κρατούμενο στις φυλακές της Τρίπολης, για να κουκουλώσουν και να εκφοβίσουν τα θύματα, ότι δηλαδή έκανε και η αστυνομία στην αρχή με τις εξακριβώσεις και τις απειλές κατά των θυμάτων.

Γράφαμε πέρσι στις 18/2: *«Είναι αλήθεια! Ο Λιγνάδης και ο Φιλιππίδης παίρνουν τηλέφωνα, απειλούν, εκβιάζουν. Τους δίνεται απεριόριστος χρόνος από το Κράτος, αλλά και συμπαράσταση από αφεντικά του πλούτου και της διαφθοράς*

προκειμένου να οργανώσουν την άμυνά τους, επιτιθέμενοι κατά των θυμάτων που δημιούργησαν.»

Ήρθε η στιγμή που επιβεβαιώθηκαν όλα κατά γράμμα.

Δεν έχουμε σκοπό να απαντήσουμε σε κάθε μάρτυρα χαρακτήρα που θα ακολουθήσει τον Ρουβά αλλά επ΄ ευκαιρία να τους το ξαναπούμε:

Ο ΦΟΒΟΣ ΑΛΛΑΞΕ ΠΛΕΥΡΑ-ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΑΣ

“Έχει εκτίσει 25 χρόνια αλλά δεν έχει εκτίσει 25 χρόνια”

Και όμως αυτή είναι η συμπυκνωμένη συλλογιστική του Εισαγγελέα Εφετών Λαμίας προκειμένου να απορρίψει την έφεση του Δ. Κουφοντίνα για την υφ’ όρων απόλυση.

Είναι μια συλλογιστική δανεισμένη από τον Βέγγο όταν ζητούσε 2000 δραχμές δανεικά από το αφεντικό του και εκείνος του έδινε 1000 και τελικά συμφώνησαν ότι το αφεντικό χρωστάει 1000 και ο Βέγγος τίποτα και από το θέατρο σκιών όταν ο Καραγκιόζης μοιράζεται με τον Χατζηαβάτη ένα ποσό σε “ίσα” μερίδια: «τα δικά μου, δικά μου και τα δικά σου, δικά μου». Αν αυτά δεν τα έχετε δει, διαβάστε την πρόταση του Εισαγγελέα παρακάτω.

“ … Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Δυνάμει της με αριθμό Β ΜΕΚ 62/27-1-2021 συγχωνευτικής απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθήνας καθορίσθηκε στον εκκαλούντα συνολική ποινή κάθειρξης είκοσι ενός [21] ετών με εκτιτέα ποινή τα είκοσι [20] έτη ***πλέον της μη συγχωνευτής ποινής της ενδεκάκις ισόβιας κάθειρξης.*** *Σύμφωνα με τον από 26-10-2021 [επικαιροποιημένο]*

πίνακα υπολογισμού ποινής του Κ.Κ. Δομοκού η κράτηση του εκκαλούντος για τις ποινές, που συγχωνεύθηκαν στην παραπάνω συγχωνευτική απόφαση, άρχισε στις 5-9-2002 [σύμφωνα με το με αριθμό 5/8-9-2002 Ενταλμα Προσωρινής Κράτησης του Ειδικού Εφέτη – Ανακριτή Αθηνών] και μέχρι την σύνταξη του πίνακα ο εκκαλών είχε εκτίσει πραγματική ποινή κάθειρξης δεκαεννέα [19] ετών, ενός [1] μήνα και είκοσι μίας [21] ημερών, ενώ με ενεργετικό υπολογισμό 2.904 πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων, που αντιστοιχούν σε εκτιθείσα ποινή επτά [7] ετών, ένδεκα [11] μηνών και δεκαεννέα [19] ημερών, ***έχει εκτίσει ποινή μεγαλύτερη των 25 ετών,*** *το δε υπόλοιπο της ποινής του είναι ισόβια κάθειρξη. Με βάση τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας μας, ο εκκαλών, ο οποίος έχει καταδικασθεί και σε ένδεκα [11] φορές ισόβια κάθειρξη,* ***δεν έχει εκτίσει πραγματική ποινή είκοσι πέντε [25] ετών*** *και ως εκ τούτου δεν έχει συμπληρώσει τον επιβαλλόμενο ελάχιστο χρόνο παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα….”*

Υπάρχει και κάτι άλλο. Η μέχρι τώρα διάταξη -έως την 1/7/19- προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα, με την οποία το όριο αυτό ορίζεται στα 19 χρόνια πραγματική έκτισης και ο Κουφοντίνας έχει πάνω από 25 χρόνια αν συνυπολογίσουμε τα μεροκάματα που μετράνε 7 χρόνια.

Είναι προκλητικοί και μας το λένε με τον πιο ωμό και κυνικό τρόπο. Εφαρμόζουμε το ποινικό δίκαιο του εχθρού και αυτό σημαίνει ότι αποφασίζουμε με εξωνομικές λογικές και είναι ο **Κυρίαρχος** αυτός που παράγει το Δίκαιο. Να’ στε καλά τουλάχιστον που επιβεβαιώνετε τις αντιεξουσιαστικές κριτικές και κανέναν άλλον, για το χαρακτήρα του κράτους και των θεσμών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Να απορριφθεί η με αριθμό 128/9-12-2021 έφεση του Δημητρίου Κουφοντίνα του Κωνσταντίνου, κρατούμενου Κ.Κ. Δομοκού, κατά του με αριθμό 187/30-11-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας.

Να επικυρωθεί το ανωτέρω εκκαλούμενο βούλευμα

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εκκαλούντος.

Λαμία 24 Ιανουαρίου 2022

Εντάξει τα καταλάβαμε την ξέρουμε τη *γλώσσα*

Συντακτική ομάδα Βαβυλωνίας

Συνέντευξη με τον Πάνο Βλάχο για την παράσταση “Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού” (Video)

Η **Βαβυλωνία** πήρε συνέντευξη από τον Πάνο Βλάχο, πρωταγωνιστή της παράστασης «**Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού**». Ο **Γιώργος Μπακάλης** και ο **Γιώργος Καραθανάσης** συνομίλησαν με τον ηθοποιό για την αστυνομική βία και την κρατική θανατοπολιτική, όπως αυτή ασκείται στην περίπτωση του Πινέλι, του Σαμπάνη, του Ζακ.

Στέκονται για λίγο στο ρόλο του γελωτοποιού ως φορέα κριτικής στην εξουσία. Ένα γελωτοποιό που στη συγκεκριμένη παράσταση δεν εξαντλείται σ’ αυτή την κριτική, αλλά αναγγέλλει και τους νέους όρους της κριτικής αυτής, ξεφεύγοντας από τα παραδοσιακά αφηγήματα, με αναφορές στο Μάρκος και τους Ζαπατίστας. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Πρόκειται για ένα θεατρικό που παρόλο

που παίζεται εδώ και τόσες δεκαετίες και είναι γραμμένο σε μια άλλη εποχή, η τωρινή διασκευή του καταφέρνει να ενσωματώσει μια κριτική και σε ένα άλλο πλέγμα εξουσιών πέραν του διπόλου μπάτσος-αναρχικός. Βλέπουμε αναφορές σ' ένα σύνολο επικαιροποιημένων ζητημάτων όπως η πατριαρχία, η τοξική αρρενωπότητα και ο σεξισμός, πεδία που δε συνηθίζεται να θίγονται.

Προβληματίζονται αμφότεροι για το ποιος μπορεί να είναι ο σκοπός ενός τόσο κλασικού έργου στις μέρες μας, αλλά και η προτεραιότητα της τέχνης συνολικότερα. Αναρωτιούνται δηλαδή για το αν η ανάδειξη ενός γεγονότος καθαυτό, η ορατότητα για παράδειγμα της οποιασδήποτε κρατικής αυθαιρεσίας ή αν στην εποχή της διάχυσης της πληροφορίας σκοπός του έργου τέχνης είναι περισσότερο να μας δώσει την έμπνευση να αναμετρηθούμε επιτέλους με τέτοιες παθογένειες.

Την πετυχημένη παράσταση σκηνοθετεί ο Γιάννης Κακλέας, ενώ το θίασο συμπληρώνουν ο Θοδωρής Σκυφτούλης, ο Φοίβος Ριμένας, η Ιφιγένεια Αστεριάδη, ο Κωνσταντίνος Μαγκλάρας, Στέλιος Πέτσος ενώ ζωντανά επί σκηνής παίζει κιθάρα ο Βάιος Πράπα

Το Video της συνέντευξης ΕΔΩ

"Γιατί υποστήριζε άλλη ομάδα, γιατί ήταν αλλόθρησκος.."

του Βασίλη Καραπάνου

"Ξέρεις τι έχουν κάνει αυτοί στους δικούς μας ρε; Ξεχνιούνται αυτά; Μέχρι να σαπίσουν τα κόκκαλά τους θα τις χτυπάμε τις

γαμιόλες. Να τους φιλήσουν οι μανούλες τους κρύους…”

Και κάπως έτσι τελειώνει το παραμύθι. Ούτε τα παιδιά στην κερκίδα είναι η μόνη σου ελπίδα ούτε τίποτα. 19χρονος πιτσιρικάς νεκρός, μαχαιρωμένος γιατί υποστήριζε άλλη ομάδα. Ήταν αλλόθρησκος.

Είμαστε οι τελευταίοι που θα εντοπίσουμε απλά ανεγκέφαλους και αούγκανους στα γήπεδα. Η κουλτούρα των γηπέδων είναι τόσο πολυδιάστατη, όσο και η κοινωνία με τα μύρια όσα θέματά της. Το ποδόσφαιρο δεν είναι το όπιο του λαού, ούτε ένα μέρος για να ξεδίνουν τα αποβράσματα. Ενσαρκώνει τις αντιθέσεις και τις ιδιαιτερότητες των κοινωνιών μας. Είναι άθλημα λαϊκό, γιατί υποστηρίζεται από πολλούς ανθρώπους διαφορετικών καταβολών. Μακριά από μας αναλύσεις που μιλάνε για παραστρατημένη εργατική τάξη που αντί να εξεγείρεται, ξεκαβλώνει στο γήπεδο.

Σε κάθε κοινωνική κίνηση, όμως, τα πράγματα δεν προχωράνε πάντοτε μπροστά. Ούτε γίνεται μία όμορφη στιγμή στον αθλητισμό να ξεπλύνει την καφρίλα και την ντροπή. Για κάθε μία στιγμή αλληλεγγύης μεταξύ οπαδών, για κάθε μία κίνηση συμπόρευσης στο δρόμο ενάντια στην καταστολή, μετράμε δεκάδες στιγμές δυσωδίας τα τελευταία χρόνια. Για κάθε προσπάθεια να καταργηθούν τα αθλητικά ιδιώνυμα και να γίνει πάλι αυτονόητη η μετακίνηση οπαδών, έρχονται περιστατικά όπως ο θάνατος του οπαδού του ΑΡΗ για να θυμίσουν ότι δεν είμαστε για τίποτα.

Δεν είμαστε για τίποτα αν δεν ξεριζωθεί η σαπίλα από τα σπλάχνα των γηπέδων. Αν δεν αποφασίσουν οι πολλοί οπαδοί, να ξεκάνουν το απόστημα που ριζώνει βαθιά στις κερκίδες, κάνει κουμάντα, νταραβέρια και πουλάει προστασία. Που μεγαλώνει γενιές πιτσιρικάδων για να καθαρίζονται με μαχαίρια, τσεκούρια και δρεπάνια, ή και με όπλα. Ή θα περιφρουρήσουμε τις κερκίδες μας ή θα κάνουν κουμάντο οι κανίβαλοι. Ή θα σοβαρευτούμε ή θα μας πάρουν παραμάζωμα τα ιδιώνυμα και το ποδόσφαιρο-εμπόρευμα. Ή θα κοπεί η παρανοϊκή βία ή θα μιλάμε για τα αγνά χρόνια σαν να είναι προπολεμικά παραμύθια. Ας το λάβουμε σοβαρά υπόψη ως

άνθρωποι που αγαπάμε την μπάλα, την αλητεία, την φασαρία και την ομάδα μας. Ας κρατήσουμε ένα ρίγος από αυτά που νιώθουμε όταν την βλέπουμε στο γήπεδο και γι’ αυτόν τον πιτσιρικά.

Ή θα τελειώσουν οι μαλακίες ή καλύτερα να πάμε σπίτια μας…

Η Βραζιλία, ο Μπολσονάρο και το κίνημα της αντίστασης

Η Βαβυλωνία συνομίλησε με τον διωκόμενο αγωνιστή Júlio Dória που συμμετέχει στη συλλογικότητα Organizaçãο popular στο Rio de Janeiro.

Μετάφραση: Γιώργος Νικολακόπουλος

Βαβυλωνία: Απο την εμφάνιση της πανδημίας η τακτική του Μπολσονάρου απέναντι στον κορονοιό ήταν στην ίδια γραμμή με την τακτική του Τράμπ. Μια τακτική ακραίου φιλελευθερισμού με νεο φασιστικό και ακροδεξιο περιεχόμενο. Το αποτέλεσμα είναι η Βραζιλία με 620.000 νεκρούς, να βρεθεί στις πρώτες θέσεις παγκοσμίως όσον αφορά τα θύματα από τον κορονοϊό.

Júlio Dória: Η ανταπόκριση του Μπολσονάρο, σαν πρόεδρος της Δημοκρατίας της Βραζιλίας, στην πανδημία ήταν η χειρότερη δυνατή. Σαν αντιπρόσωπος του λαού της Βραζιλίας θα έπρεπε να λάβει σοβαρά υπόψη τι συνέβαινε στον υπόλοιπο πλανήτη και να έχει πάρει περισσότερα μέτρα πρόληψης. Αυτός αρχικά αρνήθηκε την ύπαρξη του ιού, αλλά ακόμα και στη συνέχεια υποτίμησε τη σημασία της αντιμετώπισης του ιού. Άρχισε να λέει πως «Εντάξει, ο ιός υπάρχει, αλλά δεν είναι και τίποτα σοβαρό». Εν τέλει λειτούργησε ακόμα και ενάντια στα ιατρικά και επιστημονικά πρωτόκολλα υγιεινής και προστασίας, επειδή διαρκώς τοποθετούνταν με τον πιο λάθος τρόπο απέναντι στην

πανδημία. Τα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά μέτρα που χρειαζόταν να πάρει ήταν αντίθετα στην αντίληψή του για την κοινωνία και τους τρόπους που αυτή οργανώνεται. Αν αναλογιστούμε πόσο απολυταρχική και φασιστική είναι η διακυβέρνησή του, δομημένη πάνω σε γενοκτονίες, θα καταλάβουμε ότι, φυσικά, μέτρα που σκοπεύουν στο να σώσουν και να προστατεύσουν ανθρώπους είναι ενάντια στη φύση του.

Β: Το κίνημα πως αντέδρασε σε αυτη την θανατοπολιτική του κράτους, πολιτικά και κοινωνικά;

JD: Διοργανώσαμε πολλές δράσεις και καμπάνιες εναντίον του Μπολσονάρο και της πολιτικής του. Στην αρχή της πανδημίας προσπαθήσαμε και διασφαλίσαμε ότι θα υπάρχει πολιτική αλληλεπίδραση ανάμεσα σε κάποιες Φαβέλες και τις Quilombo. **Quilombo** είναι κοινότητες που αποτελούνται από απογόνους σκλάβων και ιθαγενών και φτωχά λευκά ατόμα και είναι δομημένες γύρω από τις οριζόντιες διαδικασίες και την αλληλοβοήθεια. Πολλοί από αυτούς είναι και αγρότες, επομένως υπήρξε ένα δίκτυο αλληλοβοήθειας με τις Φαβέλες, διαμοιραζόταν φαγητό, φάρμακα, ρούχα, αφού το μεγάλο βάρος τα πανδημίας έπεφτε πάνω στις φτωχότερες οικογένειες. Πολλές από αυτές τις οικογένειες δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν ούτε τα πλέον απαραίτητα για την επιβίωσή τους, ούτε ένα πιάτο φαγητό ή ρούχα για να προστατευτούν από το χειμώνα. Οπότε έγινε προσπάθεια με αυτό το δίκτυο να καλυφτούν αυτές οι πρώτες ανάγκες. Αυτή η οργάνωση, αυτό το σε επίπεδο κοινότητας κοινωνικό κίνημα, ήταν αντίθετο στην πολιτική του Μπολσονάρο. Η πολιτική του Μπολσονάρο μας καλούσε να βγούμε στους δρόμους, να πηγαίνουμε για δουλειά και να μεταδίδουμε τον ιό ο ένας στον άλλο. Με το δικό μας τρόπο καταφέραμε να κρατήσουμε τους ανθρώπους μας στα σπίτια, ασφαλείς. Με την υποστήριξη των δομών αλληλοβοήθειας καταφέραμε να εξασφαλίσουμε φαγητό για εμάς και τις κοινότητές μας, να παράξουμε φαγητό και μάσκες, και με οικονομική υποστήριξη πάλι από τα κινήματα να εφοδιαστούμε με αντισηπτικά και άλλα μέσα προστασίας από τον ιό. Αυτά είναι κάποια από τα μέτρα που πήραμε αλλά καταφέραμε επίσης να παράξουμε πολλά

κείμενα και πολιτικό λόγο εναντίον του [εν. τον Μπολσονάρο] στο διαδίκτυο, αλλά και να κινητοποιηθούμε στο δρόμο, ακόμα και αν, για προφανείς λόγους, οι κινητοποιήσεις αυτές γίνονταν από περιορισμένο αριθμό ατόμων.

Β: Το καθεστώς Μπολσονάρο πέραν της αυταρχικότητας έχει και χαρακτηριστικά λατινοαμερικάνικου φασισμού.

JD: Ο Μπολσονάρο επηρέασε τα κοινωνικά κινήματα κυρίως με τη χρήση βίας και εκφοβισμού. Έχει πολύ ισχυρές διασυνδέσεις με τις "militias" και άλλες παραστρατιωτικές ομάδες. **Εγώ προσωπικά, κυνηγήθηκα πριν 3 χρόνια στο Ρίο ντε Τζανέιρο, λόγω της πολιτικής μου δουλειάς και της πολιτικής μου δραστηριότητας.** Αυτού του τύπου οι παραστρατιωτικές ομάδες και οι "militias", υποστηρίχθηκαν πολιτικά από τις δράσεις της κυβέρνησης. Ειδικά ο Μπολσονάρο, μπορούσε να αρνηθεί ή και να καταλύσει ορισμένες κοινωνικές εγγυήσεις, κάνοντας πολύ δύσκολο το έργο ορισμένων δικηγόρων για παράδειγμα, όταν προσπάθησαν να κινηθούν νομικά εναντίον αξιωματικών της αστυνομίας ή παραστρατιωτικών ομάδων, για καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων κοκ. Επομένως στη συνέχεια όλες αυτές οι ομάδες, ναζιστικές και φασιστικές οργανώσεις, παραστρατιωτικές ομάδες, οι "militias", πήραν το μήνυμα και έδωσαν μεγαλύτερη ένταση στη δράση τους εναντίον των κοινωνικών κινημάτων, αλλά και εναντίον ελευθεριακών και αριστερών ακτιβιστών.

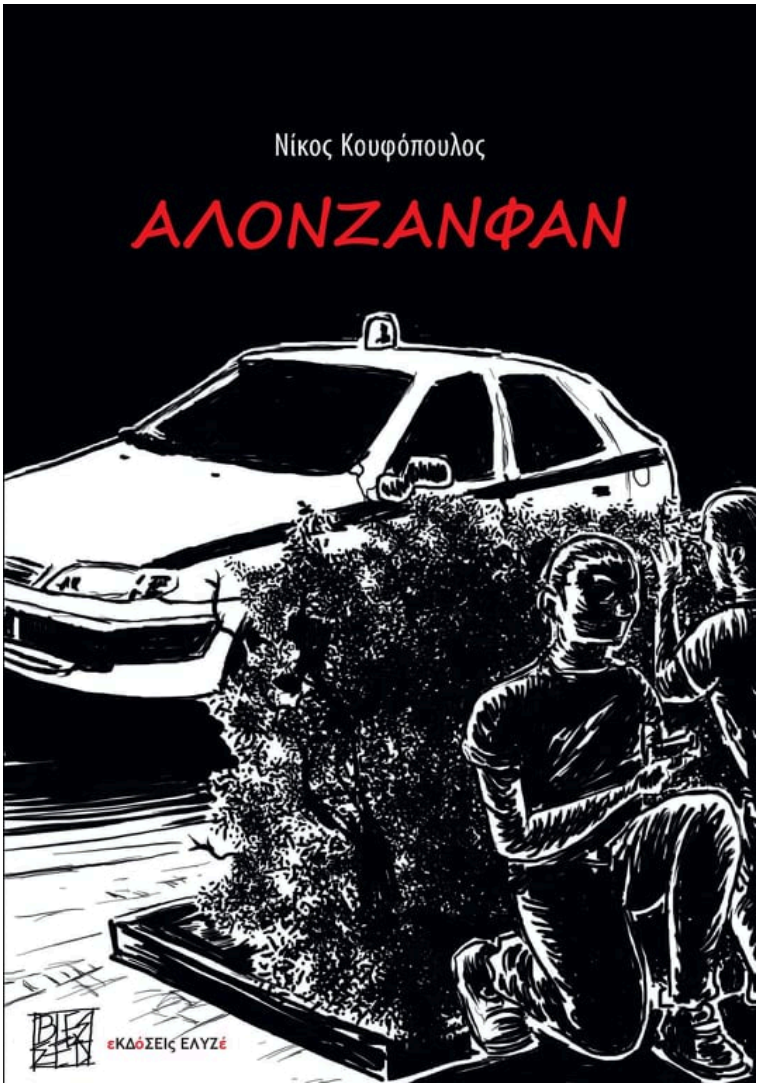
Β: Και οι επιπτώσεις;

JD: Νομίζω ότι οι επιπτώσεις στα κοινωνικά κινήματα και στην πολιτική πρακτική, κυρίως δηλαδή των αριστερών και αναρχικών κινημάτων, ήταν πολύ αρνητικές. Πολλοί και πολλές από εμάς χάσαμε τις δουλειές μας, άλλοι βρέθηκαν σε ένα καθεστώς επισφαλούς εργασίας και εν τέλει η οικονομική μας δυνατότητα επηρεάστηκε σημαντικά. Μας εξώθησαν στην αβεβαιότητα και στην αναζήτηση άλλων πηγών χρημάτων, σε μια εποχή που η οικονομία είχε κλονιστεί συθέμελα. Αυτές οι συγκυρίες οδήγησαν να διασπαστούμε μεταξύ πολιτικής δουλειάς και επιβίωσης. Ειδικά

άνθρωποι που έχουν παιδιά και οικογένειες, χρειάστηκε να γίνουν κομμάτι της πολιτικής μας δράσης, να τους προσφερθούν «άτυπες» εργασίες για να επιβιώσουν. Άλλοι που κατάφεραν να σώσουν τις δουλειές τους εργάζονταν σε εξαντλητικά ωράρια, καθιστώντας αδύνατη την πολιτική τους συμμετοχή. Στο τέλος τα κοινωνικά και πολιτικά κινήματα αποδυναμώθηκαν αισθητά.

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ Ιστορίες 1980-2000

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ
Ιστορίες 1980-2000.
Συνομότες, παρανομία, γιάφκες, όπλα, γλυκές συμμορίες, ληστείες, βόμβες, ευτράπελα.
Γκύζη, Ριφιφί, Καλογρέζα, Λατάκεια, Μαυρικίου, Υπόθεση Δύτης, τρόπος καθημερινής ζωής.
Κάθε μέρα ώρες ατέλειωτες σε μιά ένταση της έντασης σε ένα ατέλειωτο Rock.
Πάμε παιδιά!
Τα κάναμε όλα λέμε εμείς, τα θέλουμε όλα λέει ο Νάννι.
Ένα τσιγάρο δρόμος.
Ένας Κόσμος ένα ενιαίο Σύμπαν που όλο διαστέλονταν και όλο αόρατο γινόταν.
Ατίθασο προς όλους, άγριο στο ποιόν του.
Και η Αναρχία σε μια διαρκή αμηχανία.
Πάντως με αυτά και με αυτά ότι θεμελιώθηκε το 80 – ο τρόπος, το ήθος, οι ταυτότητες – εξακολουθούν στις ίδιες διαδρομές να αναπαράγονται μέσα απο τα big-bag κάθε δεκαετίας.
Και η καλή και η κακή Αναρχία.
Εμείς εδώ θα μιλήσουμε για την κακή.
Η καλή είναι για άλλα παιδιά αν και όλοι βρίσκονται στο ίδιο ηλιακό σύστημα.

Ναι, «έβραζε» εκείνη την περίοδο η νεολαία αλλά και αρκετοί πιο
μεγάλοι σε ηλικία.
Μια διαρκής αναζήτηση νοήματος της ζωής.
Οι πιο «ανήσυχοι και ζωηροί» πλήρωσαν βαρύ τίμημα.
Οι κομμουνιστές, είχαν φτιάξει ένοπλες οργανώσεις. Πλήρωσαν και
πληρώνουν κάποιοι ακόμα.
Οι αναρχικοί: Ένοπλα, φυλακίσεις, συμπλοκές, νεκροί, αυτοκτονίες.
Για τους ροκάδες, τους πάνκηδες και όλο εκείνο το κομμάτι της νεολαίας: πρέζα, ναρκωτικά, ψυχιατρεία, αυτοκτονίες.
Οι μηχανόβιοι -μιλάω με σιγουριά για το Περιστέρι- περνούσαν στις
δύο τη νύχτα κάθετα τη Θηβών κατεβαίνοντας τη λεωφόρο Καβάλας, με τα γκάζια τσίτα… «αβλεπί». Ό,τι κάτσει.

Είχαν σκοτωθεί πέντε-έξι. Συνέχιζαν οι υπόλοιποι.
Όλοι ήταν με έναν τρόπο στους δρόμους.
Η αναζήτηση νοήματος της ζωής, περνούσε όμως πολλές φορές από τον θάνατο.
Και το ερώτημα παραμένει, για όποιους θέλουν να ζήσουν:
Πώς παίζεται μια ζωή και γιατί;
ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ…

Αλονζανφάν
Σχημα: 15 Χ 22 – Σελίδες: 200 – Τιμή: 9 ευρώ – ISBN 978-618-85485-0-3

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ
Ιστορίες 1980-2000.
Συνομότες, παρανομία, γιάφκες, όπλα, γλυκές συμμορίες, ληστείες, βόμβες, ευτράπελα.
Γκύζη, Ριφιφί, Καλογρέζα, Λατάκεια, Μαυρικίου, Υπόθεση Δύτης, τρόπος καθημερινής ζωής.
Κάθε μέρα ώρες ατέλειωτες σε μιά ένταση της έντασης σε ένα ατέλειωτο Rock.
Πάμε παιδιά!
Τα κάναμε όλα λέμε εμείς, τα θέλουμε όλα λέει ο Νάννι.
Ένα τσιγάρο δρόμος.
Ένας Κόσμος ένα ενιαίο Σύμπαν που όλο διαστέλονταν και όλο αόρατο γινόταν.
Ατίθασο προς όλους, άγριο στο ποιόν του.
Και η Αναρχία σε μια διαρκή αμηχανία.
Πάντως με αυτά και με αυτά ότι θεμελιώθηκε το 80 – ο τρόπος, το ήθος, οι ταυτότητες – εξακολουθούν στις ίδιες διαδρομές να αναπαράγονται μέσα απο τα big-bag κάθε δεκαετίας.
Και η καλή και η κακή Αναρχία.
Εμείς εδώ θα μιλήσουμε για την κακή.
Η καλή είναι για άλλα παιδιά αν και όλοι βρίσκονται στο ίδιο ηλιακό σύστημα.

Περιεχόμενα

1. Κάτι σαν πρόλογος

2. Εμένα οι φίλοι μου
3. Τσάρκα στην Ραφήνα και όλα ήταν φίνα
4. Η βόμβα στην κούτα από γάλα νουνού
5. Μια περίεργη βραδυνή επίσκεψη
6. Καλογρέζα
7. Το μεγάλο κόλπο
8. Υψηλού επιπέδου συνάντηση στη Ρώμη
9. Υπόθεση δύτης
10. Πώς να κάνετε μια ληστεία τράπεζας
11. Απόψε κάνεις μπαμ στην…Μαυρικίου 12
12. Η συμμορία του… ενός
13. Παλαιοκώστα το είχαμε σκεφθεί κι εμείς αλλά
14. Ερωτευμένος αναρχικός
15. Παιδια να οργανωθούμε
16. Κύριε πρόεδρε, δεν είναι αυτό που νομίζετε
17. Σε αγαπάω, με ακούς;
18. Κάψιμο εφημερίδας Εξόρμησης του ΠΑΣΟΚ
19. Τζοάννα. Η κυρία και ο μούτσος
20. Παράνομος με ντεσεβό
21. Το βαπόρι απ΄την Τουρκία, πήγε όπλα στη Συρία
22. Γιάφκες
23. Εν αρχή είναι οι… Προβοκάτορες
24. Γιώργος Διαλυνάς
25. Συνέδριο ένωση αναρχικών
26. Ένα φιλί από τη Μελίνα Μερκούρη
27. Επίσκεψη σε υπουργό του Παλιού Ορθόδοξου Πασόκ
28. Ο στενος συνεργατης του Καστοριάδη γράφει χάρντ κορ
29. ερωτικά κείμενα στον… Καζανόβα
30. Πρώτη συνέλευση εκδιδόμενων γυναικών, πούστηδων, λεσβιών, τραβεστί στο θέατρο Ακροπόλ
31. Όταν το περιπολικό την κάνει για… πούλο
32. Σε αυτό το γάμο που ήρθαμε, καλέ σήμερα
33. Η πιο ασφαλής γιάφκα είναι το γραφείο ενός… υπουργού
34. Αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι μια ιδέα
35. Συμβαίνει και…στα καλύτερα σπίτια
36. Οι μαφιόζοι στις φυλακές Κορυδαλλού
37. Ο γίγαντας Στέλιος Καζαντζίδης

38. Σύλληψη για απόπειρα …απαλλοτρίωσης αυτοκίνητου
39. Προμήθεια πυρομαχικών από…μεγαλομαφιόζο
40. Ήμαστε όλοι γύφτοι
41. Υπόθεση Μινιόν
42. Γιάννης Γαλανόπουλος [Καπεταν Ανέστης]
43. Όχι με όπλα για μια κλοπή γραφομηχανής παιδιά ε;
44. Κάποιες σκέψεις
45. Ο πυρετός στην αναρχία
Κάτι σαν επίλογος